

TISZAROFF KÖZSÉGI

ÖNKORMÁNYZAT

SORON KÍVÜLI

TESTÜLETI ÜLÉSE

2019. március 20.

Határozat:27-27-ig

Rendelet: --ig

TARTALOMJEGYZÉK

Tartalomjegyzék.....	1
Testületi ülés	2
27/2019. (III.20.) számú Határozat a napirend elfogadásáról.....	3
Egyebek.....	3

JEGYZŐKÖNYV

Készült: Tiszaroff Községi Önkormányzat Képviselő-testületének 2019. március 20-án megtartott soron kívüli üléséről

Jelen vannak: Kamarás Zsolt polgármester-levezető elnök, Tarkó László, Kun László, Csomor Gábor, Matastik Pálné dr., Dr. Katona Gábor, Patocskai László

Tanácskozási joggal jelen van: Vankóné Jekli Anikó jegyző

Kamarás Zsolt: Köszönti a megjelenteket, megállapítja, hogy hiányzó nincs, a testület határozatképes. A meghívó szerinti napirendi pontok tárgyalására tesz javaslatot.

Egyéb hozzászólás nem volt, Tiszaroff Községi Önkormányzat Képviselő-testülete egyhangúan, 0 tartózkodás, 7 igen, 0 nem szavazattal az alábbi napirendet fogadta el:

27/2019. (III.20.) számú Határozat a napirend elfogadásáról

Tiszaroff Községi Önkormányzat Képviselő-testülete az alábbi napirendet fogadta el:

1. Egyebek

Egyebek

Kamarás Zsolt: Köszöntök mindenkit testületi ülésünkön még egyszer, sajnos vannak testületi ülések, amiket az ember szeretne elkerülni, de nem mindig sikerül. Olyan dolgok jutottak a tudomásomra, amit szeretnék tisztázni egyik oldalról, a másik oldalról meg szeretném képviselő-társaim véleményét kikérni. A vélemények, illetve a párbeszéd tudatában pedig levonom a konzekvenciát. Konyha, iskola, Intézményvezető Úr, konyhai dolgozók. Ez lenne a mai testületi ülésnek a napirendje. Igazából nem bujkálni szerettem volna, de nem tudtam még pontosan meghatározni a napirend témáját, ezért lett egyebek napirendként kiküldve a meghívó. Most sem tudom pontosan meghatározni, hogy mi ez a probléma, de hogy probléma azt érzem és tudom. Intézményvezető Úrtól azt szeretném megkérdezni, hogy van-e bármilyen munkáltatói jogkör közted és a konyhai dolgozók között?

Patocskai László: Nincs.

Kamarás Zsolt: Én is így gondolom. Ennek ellenére te verbálisan megfenyegetted a konyhai dolgozókat a munkahelyük elvesztésével, mert nem főznek a jótékonysági estre.

Patocskai László: Erre hagy reagáljak már egyből, ezt te honnan tudod, hogy ilyen történt?

Kamarás Zsolt: Én beszélgettem a Szilvivel és ő mondta, aki ezt természetesen le is nyilatkozza a testületi ülésen.

Patocskai László: Én Szilvivel annyit beszéltem, hogy megtudja-e mondani, hogy miért nem tudja bevállalni ezt a jótékonyságot? Azt mondta, hogy ő egyedül van, majd beszél a többiekkel, de végülis úgy döntött, hogy nem. Én semmi olyat nem mondtam Szilvinek, ami erre utalna. Nagyon várom a Szilvit, hogy mit fog mondani.

Kamarás Zsolt: Jó, akkor ezt a Szilvi el fogja mondani.

Patocskai László: Nagyon várom, mert én ilyenről nem beszéltem Szilvivel.

Kamarás Zsolt: Jó, akkor nem is megyünk tovább, akkor jöjjenek be a konyhás lányok. Jegyzőkönyvben kérem rögzíteni, hogy megjelentek a lányok.

(A testületi ülésre megérkezett Sajóné Karnok Szilvia és Szatlóczki Krisztina.)

Kamarás Zsolt: Kellene egy kis segítség, mert Intézményvezető Úr nem emlékszik arra, hogy azt mondta volna, hogy meddig akarnak itt dolgozni a lányok?

Sajóné Karnok Szilvia: Ez így volt, ahogyan mondtam.

Patocskai László: Akkor nagyon rosszul emlékszel Szilvi, mert a következő beszélgetés folyt közöttünk. Én azt kérdeztem meg, hogy nem tudod-e bevállalni ezt a főzést a jótékonyágira? Mondtad, hogy a lányok nem érnek rá, egyiknek eljegyzésre kell mennie, stb. Mondtam neked, hogy akkor mondd azt, hogy kire lenne szükséged és akkor az adott személyek bejönnének segíteni, Zsuzsa néni meg mások. Én ilyet, hogy elvesztitek a munkahelyeteket egy szóval nem mondtam neked. Miért fogsz rám ilyeneket?

Sajóné Karnok Szilvia: Nem, nem ezt mondtad. Előttünk mondtad, hogy sajnálsz, hogy nem tudjuk vállalni. Előtte mielőtt áttértünk arról a témáról, hogy a gyerekek mikor jönnek ebédelni, akkor volt egy rövid mondatod arról, hogy sajnálsz, hogy a lányok nem tudják vállalni, és mondtad, hogy nem tudod, hogy meddig akarnak itt dolgozni. Vagy így mondtad, vagy úgy, hogy nem tudod, hogy meddig akarnak itt dolgozni a lányok és sajnálsz, hogy nem tudják vállalni. Ezt így mondtad Laci, ezt nem én találtam ki.

Patocskai László: Ezt pedig kitaláltad Szilvi, mert én biztos, hogy nem mondtam olyat, hogy meddig akarnak itt dolgozni. Mi közöm van nekem hozzá, hogy meddig akarnak itt dolgozni. Én azt mondtam, hogy sajnálom, hogy te ezt nem vállaltad be, mert véleményem szerint meg tudtad volna ezt oldani. Engem abszolút nem érdekel, hogy ti meddig vagy hogy akartok itt dolgozni. Én konkrétan csak arról beszéltem veled, hogy a Polgármester Úr azt mondta, hogy 13:30-ig van nyitva a konyha és oldjuk meg az étkezést. Én azt mondtam, hogy jó rendben van, megpróbáljuk megoldani. Csak azt mondtam, hogy bízok benne és remélem, hogy meg tudjátok azt úgy oldani, hogy az alsós meg a felsős mosogatás megoldott legyen, tehát, hogy tiszta edények kerüljenek időben a gyerekek elé. Én egy szóval nem mondtam neked olyat, hogy meddig akartok itt dolgozni. Ilyet ne is mondjal Szilvi, mert ez hazugság. Engem nem érdekel, de ez hazugság, amit mondtál.

Sajóné Karnok Szilvia: Jó, hát akkor hazugsággal vádolsz. Egy állítás, egy tagadás.

Kamarás Zsolt: Jó, így van. Helyre került ez a dolog. Nyilvánvalóan le lehet vonni a következtetéseket. De az ténykérdés, hogy ezek után ezt a konyhai dolgozókkal ezt egy verbális fenyegetettségnak érted meg? Ezt jól mondom?

Sajóné Karnok Szilvia: Akkor hirtelen nem fogtam fel, utána ütött szöveget a fejembe.

Kamarás Zsolt: Nem ez érdekel engem.

Sajóné Karnok Szilvia: Igen, a lényeg ez. Most összefüggés van-e aközött, hogy jótékonykodunk, vagy nem jótékonykodunk.

Kamarás Zsolt: Azt a bált azt hagyjuk, nem is tudom, hogy az megint hogyan került szóba, mikor ez már le lett egyszer rendezve. Nem azért lett elutasítva a konyhai dolgozók részéről, mert nem érnek rá közreműködni, hanem azért mert nem akarnak közreműködni. Ez tavaly is így volt, úgy tudom, hogy ez idén is így van.

Patocskai László: Így van, meg lettek kérdezve, a Heni azt mondta, hogy ha nem lenne a gyerekek az eljegyzés, akkor ő vállalná, de így nem tudja vállalni. Aztán én ezen tovább léptem. Nem is értem, hogy ez hogyan jött fel. Én illet biztos, hogy nem mondtam neked Szilvi.

Sajóné Karnok Szilvia: Én meg emlékszem rá.

Kamarás Zsolt: Ez egyébként egy beszélgetésből jött fel, nekem megütötte a fületem és megmondom őszintén, hogy az, hogy csodálkoztam ezen a kifejezésen az enyhe kifejezés.

Patocskai László: Én is csodálkoztam, mert én illet biztos, hogy nem mondtam. Mire fel mondanám?

Kamarás Zsolt: Én is csodálkoznék azon, hogy mire fel mondanád, azon is csodálkoznék, ha a Szilvi kitalálná. Jó. A következő probléma pedig a pedagógusok ingyen étkezése. Ebből a beszélgetésből jött ez elő, hogy valamilyen furcsa szokásjog miatt a csoportokat kísérő pedagógusok azok ingyen étkeznek.

Patocskai László: Nem tudom, hogy ingyen étkeznek.

Kamarás Zsolt: Hát pedig biztos, hogy tudnod kell, mert te mondtad a Szilvinek, hogy ez a történet ez folytatódjon továbbra is. Akkor mondtad, amikor ő átvette ezt a konyhát.

Patocskai László: Abban az esetben, ha a gyerekek nem jelentik be időben és azt beszéltük Szilvivel, hogy ha darabos az élelem, akkor ő biztos, hogy nem tud adni. De ha van rá lehetőség, akkor esetleg egy levest ad.

Kamarás Zsolt: De hogy lehet rá lehetőség?

Patocskai László: Ha ki van jelentve a gyerek.

Kamarás Zsolt: Nincs ilyen, hogy ki van jelentve a gyerek vagy nincs kijelentve. Hogy lehet arra lehetőség, hogy a gyerekek –teljesen mindegy, hogy milyen formában- megeszem az ebédjét.

Patocskai László: Nem eszi meg a gyerek ebédjét.

Kamarás Zsolt: De, megeszi a gyerek ebédjét. Kulturált helyen ezt úgy csinálják, hogy mondjuk 14:30-ig van a konyha nyitva és akkor 14:00 óráig a szülő bemehet az ebédért, hogyha nem lett le jelentve. Vagy kulturált helyen ezt úgy csinálják, hogy kiosztják repetaként a gyerekeknek. Az alapvető probléma nem is ez. Az egy dolog, hogy te akkor átmentél és közölted, hogy a Zsuzsa idejében így volt és legyen ezután is így. De itt egy kicsit hibásnak

érzem a Szilviéket is, hogy ezt nem jelezték. Ez az egész átment egy ilyen követelem-elvárom történetbe. Nem kérem és megkapom történetbe, hanem követelem és elvárom történetbe. Tehát amikor a pedagógus átkíséri a gyereket, akkor azt mondja, hogy négy hiányzó van és adjál kaját. Ez nekem, hát nem is tudom. Tényleg nem akarok jelzőket szórni senkinek a fejére, de ez a ruppótlanságnak olyan kategóriája, amivel egyszerűen nem tudok mit kezdeni. Én ezt akartam még megosztani és természetesen fokozza a feszültséget a konyhások és a tantestület között az is természetesen, ha nem adnak. Ezért is kértem, hogy legyenek itt a lányok, hogy ők is meg tudják ezt erősíteni, hogy van feszültség, ha a pedagógus nem kap kaját és ez már követelem és elvárom szint.

Patocskai László: Nem gondolnám, hogy elvárják.

Kamarás Zsolt: Jó, akkor én meg szeretném kérdezni, hogy a konyhások részéről ez hogyan néz ki.

Szatlóczi Krisztina: Igazából nekem nagyon furcsa ez az egész, mármint, hogy ez a rendszer megöröklődött. Elmentek nyugdíjba a többiek, mi meg kaptuk ezt, hogy adjunk. Egyszer-egyszer ha nem úgy sikerül, akkor igen-igen meg van az arcvágás és a kellemetlen fellépés, mert van, amikor még köszönni sem köszönnek. Én vagyok itt a legrégebben, 2009 óta és elég sok mindent láttam és tapasztaltam, de semmiképpen nem érzem azt, hogy normális lenne a viszony. Akárki, akármit mond, én vagyok ott napról-napra, én tudom és én látom, hogy milyenek velünk. Igazából nem értem, hogy mire fel, hogy ők sokkal különbek, mint én vagy Szilvi, vagy bárki más. Ez rossz. Én már gondoltam is rá, hogy megkérdezem egyik-másikat, hogy mi lesz, ha Polgármester Úr fülébe jut, hogy én adok, esetleg először kapok egy fegyelmit, aztán meg azt mondják, hogy kirúgnak. Ők összeadják majd nekem a nélkülözött havi béremet, míg találok másik munkát. Csak azért mert nekik ez természetes, hogy kapnak. Egyébként mit mondhattam volna mikor a többiek elmentek nyugdíjba, hogy mit csinállok, nem adok? Miért nem adok? Mert Én vagyok a kiskirály? Nem. Nem tehettem meg akkor. És most azért vannak furcsa helyzetek és ez nem jó.

Patocskai László: Jó.

Kamarás Zsolt: Annyira azért ez nem jó, hogy ezt egy jóval lerendezzük, mert még egyszer mondom, hogy folyamatossága tekintetében a te kérésedre ment tovább.

Patocskai László: Szeretnék azért egy pár dolgot kérdezni. Valahogy gyanús nekem ez, úgy jön le ez az egész dolog most, november óta, hogy vagy a személyem ellen vagy úgy általában az iskola ellen folyamatosan jönnek fel dolgok, amik ha problémát jelentettek esetleg régebben, azt meg lehetett beszélni. Nem. Most már folyamatosan jönnek ilyenekkel, hogy én ezt mondtam vagy én ezt így csináltam. Most már lassan oda jutottunk, hogy én már az orvosi rendelőbe - most a konyha következett-, hogy én utasítok mindenkit, meg verbálisan fenyegetek meg nyomást gyakorlok, meg ilyesmi szavakat kapok mostanában vissza. Nem értem, hogy miért. Én a konyhás hölgyekkel azóta, hogy megbeszéltük a Polgármester Úrral, hogy ha bármi problémám van a konyhásokkal, akkor neki kell szólnom. Én azóta nem is beszélek jóformán a konyhás hölgyekkel. Csak ha véletlenül lejövök, akkor köszönök, megkérdezem, hogy mi újság, van-e valami gond, probléma és akkor ennyivel el van intézve. Most amikor megjött ez a levél, akkor pont itt voltam az orvosi rendelőbe és Szilvivel beszéltem, hogy ő kapta-e ezt a tájékoztatást, hogy 13:30? Ennyi volt, amit a legutoljára beszéltünk. Az, hogy én elvárom –ahogy Polgármester Úr mondta-, hogy szinte kötelezőnek tartom, hogy a tanárok kapjanak, ezzel kapcsolatban azt hiszem már beszéltünk máskor is.

Akkor, amikor feljött a szó, hogy a konyhások meg a tanárok között milyen jellegű problémák vannak. Én azt gondoltam, hogy akkor azzal a résszel le lett ez az egész tudva. Adott esetben egy tányér levest megeszik a tanár.

Kamarás Zsolt: Laci erről én soha nem tudtam, mert ha ezt tudom, akkor meghoztam volna azokat a döntéseket már, amiket most meg fogok hozni. Biztos, hogy nem volt erről régen szó. Arról nem volt szó, hogy a pedagógus ingyen étkezik.

Patocskai László: Amit én szeretnék megkérdezni, hogy az étkeztetésnél akkor a konyhás dolgozó hölgyeknek annyi a dolga, hogy kiteszi az ablakba a kaját és kész.

Kamarás Zsolt: Könnyű visszatámadni, de ez egy olyan dolog, hogy először mindig azt kellene tisztázni, ami az ember sara.

Patocskai László: Azt tettem.

Kamarás Zsolt: Nem, te nem tisztáztál semmit eddig. Ennek a kérdésnek most itt a helye. Ha ezt az előző témát megbeszéltük, arra mi kaptunk egy megfelelő választ, amit megfelelő szinten tudunk kezelni, akkor lehet beszélni tovább. Most majd az fog jönni, hogy lassan szedik le az asztalt, ezt kellene csinálni a konyhásoknak meg azt kellene. Neked ez nem feladatod. Ez az én feladatom.

Patocskai László: De ezt akarom kérdezni.

Kamarás Zsolt: Jó, majd utána rátérünk az én feladatomra. Ott is van hiányosság. De most egyelőre a te feladatod körüli problémákat szemezgetjük éppenséggel.

Patocskai László: Szemezgezzük oké. Én ezt tudom elmondani.

Kamarás Zsolt: Jó, de eddig semmit nem mondtál el. Jó, akkor képviselő társaimé a szó, ha akar valaki hozzászólni, akkor szívesen várom a véleményeket.

Tarkó László: 25 éve ülök itt, de ez az első alkalom képviselőként, hogy ilyenre kell foglalkozni. Volt itt ez a Rédei Zsuzsás dolog, te is emlékszel rá biztos. Nagyon rosszul érzem magamat, meg kell, hogy mondjam. De esetleg László, nem próbáljuk meg megközelíteni a dolgot arról az oldalról, hogy esetleg nincs igazad? Nem jutunk el soha arra a pontra, hogy egyszer belásd, hogy nem úgy van, ahogyan te mondd? Most teljesen mindegy, én azzal az asszonnyal nem beszéltem életemben 100 mondatot, csak mikor volt közöttünk adásvétel, de minden szavát elhiszem Laci. Tudod, miért hiszem el Laci? Mert már legalább nekem is háromszor hazudtál a szemembe. Letagadtad azt is – öt ember hallotta- hogy a puskát a vejem a saját feje felé fordítsa.

Patocskai László: Így van.

Tarkó László: De László nem gondolkozol el rajta?

Patocskai László: Nem. Ezt kikérem magamnak, mert nem mondtam ilyet.

Tarkó László: Miért van az, hogy te rád akkor mindig kitalálnak valamit? Ilyen gonosz emberek vagyunk, mi? A Szilvi kitalálja, a másik hölgy kitalálja, a Csomor Gabi kitalálja, a Polgármester kitalálja ezeket a dolgokat. Ez mind nem igaz?

Patocskai László: Arra nem tudtam még rájönni, hogy engem mostanság mindig ilyen dolgok érnek?

Tarkó László: Nem mondasz igazat László, az a szándék.

Patocskai László: Jah. Aha.

Tarkó László: Itt ígérted meg 4 évvel ezelőtt a testületi ülésen jegyzőkönyvben, hogy te milyen kapcsolatot fogsz kiépíteni az iskola és az AGROFF Kft. között.

Patocskai László: „Erőszakolni” nem tudok embereket.

Tarkó László: Hazudtál.

Patocskai László: Nem hazudtam.

Tarkó László: De nekem hazudtál, mert azóta sem történt meg a dolog. Elvesztetted a hitelességedet nálam.

Patocskai László: Jó.

Tarkó László: Kész. Én a múltkor nem is gondoltam rá egyébként, mert nekem nincs facebookom, nálam ez már nem működik. Ezek a mondatok kint vannak az interneten, hogy én arra kértelek téged, hogy gondold végig, hogy alkalmas vagy-e képviselőnek. Nem véletlenül mondtam, Laci.

Patocskai László: Én sem véletlenül mondtam.

Tarkó László: Én az az ember vagyok, aki 2006-ban azt mondtam neked, hogy te lehetsz Tiszaroffon polgármester és 2010-ben ezt úgy szívtam vissza, ahogyan csak tudtam és neked meg is mondtam, akkor, hogy „Laci tévedtem.” Ez azóta csak megerősített.

Patocskai László: Az a te véleményed, ennyi.

Tarkó László: Igen. De László, én elgondolkoznék ezeken a dolgokon.

Patocskai László: Én is elgondolkoztam, ott van a jegyzőkönyvben.

Tarkó László: De nem, nem azon, ezeken a helyzeteken, amelyek kialakulnak körülöttem.

Patocskai László: Ezeken is elgondolkoztam, igen.

Tarkó László: De ezen nem gondolkozhattál el, mert ennek egy része most hangzott el. Nem gondolkoztál el azon, hogy miért vannak ezek a feszültségek? Hát ki a fenének hiányzik délután 4 órakor öreg fejjel leülni ide és ilyen dolgokról beszélgetni? Kinek hiányzik, mondd már meg?

Patocskai László: Nem csak a vén, öreg fejnek nem hiányzik, senkinek nem hiányzik.

Tarkó László: De akkor miért nem fogadod el, hogy nem jó ez az út? Laci! Nem jó az út, amin mész.

Patocskai László: Nem tudom, mi lehet ez, de november óta mindenki velem problémázik.

Tarkó László: Mert probléma van veled.

Patocskai László: Értem.

Tarkó László: Nem én mondom, mindenki mondja. Hány gyerek ment el az iskolából szeptember óta?

Patocskai László: Négy.

Tarkó László: Miért ment el négy?

Patocskai László: Azért mert az anyukájuk úgy döntött.

Tarkó László: De miért döntött úgy az anyukájuk? Az mind roffi ember volt.

Patocskai László: Nem tetszett nekik, hogy tiszaburai gyerekek vannak itt.

Tarkó László: Győzd meg őket, az a feladatod, hogy Tiszaroffon legyen iskola. Elmondanám neked, hogy az a fiú, akit ti 16 évesen kirúgtatok az iskolából és nem voltatok neki hajlandóak nyolc általános iskolás bizonyítványt adni –ha kell kegyelemből- na ez az ember nálam dolgozik és 1 hónap alatt 200.000. Ft-os elektromos biciklit vásárolt magának. Akiből te annyit sem néztél ki, hogy a nyolc általánost el tudja végezni.

Patocskai László: Azért furcsa, hogy ezzel most nekem estél, mert pontosan veled beszéltük ezt és pontosan veled próbálkoztunk.

Tarkó László: Igen, csak az a gyerek azt mondta nekem, hogy inkább felköti magát, de ebbe az iskolába többet nem jön be.

Patocskai László: Hát azt azért nem hiszem, hogy ezt mondta.

Tarkó László: Itt bujkált az árkuson csak ne kelljen iskolába jönni. Jó hagyjuk ezt.

Kamarás Zsolt: Egy kicsit eltértetek.

Tarkó László: Jó. Igaz. Hagyjuk. Csak arra akartam rávilágítani, hogy miért nem gondolkozol el azon, hogy nem jó az út? Ezt nem rosszindulatú emberek mondják és még csak nem is rossz szándékból.

Patocskai László: Abban nem vagyok olyan biztos.

Tarkó László: De. Na ez a probléma.

Patocskai László: Most már nem vagyok benne biztos.

Tarkó László: Nyugodtan biztos lehetsz benne és most is azt mondom, hogy méltatlanná váltál arra ahol vagy. Mert mi megszavaztunk téged. Ő is. Mindenki megszavazta.

Patocskai László: Köszönöm.

Tarkó László: És most itt tartunk. Mi lettünk hülyék?

Patocskai László: Nem tudom. Én ugyanaz az ember vagyok az óta is.

Tarkó László: Lehet, hogy az vagy, de akkor mi nagyon rosszul ismertünk meg.

Patocskai László: Az a problémám, hogy csak neked és az itteni pár embernek nem, holott az összes többi ember, akivel beszélek telefonon, mert felhívnak, mert elolvasták azt a jegyzőkönyvet.

Tarkó László: Én nem olvastam.

Patocskai László: Én sem, ők olvasták.

Tarkó László: Hát engem miért nem hívnak fel?

Patocskai László: Azt nem tudom.

Tarkó László: Mert te hívod őket, Laci.

Patocskai László: Jaj, Laci.

Tarkó László: Tényleg úgy van, ahogy Polgármester Úr mondja, hogy ne menjünk egy szint alá le. Én azt akartam neked jelezni, hogy velem többször előfordult az, hogy letagadtál dolgokat, olyanokat, amelyek feketén-fehéren igazak voltak. Én ennek a két hölgynek minden szavát elhiszem. Azt javaslom neked, hogy gondolkozz el azon, hogy jó-e az út amin mész?

Patocskai László: Azt elhiszem, amit a Kriszti mondott.

Tarkó László: Minden szavát elhiszem a Szilvinek. Valószínű, hogy neked kettős éned van.

Patocskai László: Ja, hogy akkor én pszichopata vagyok.

Tarkó László: Nem, nem emlékszel rá Laci. De amikor négyen mondanak valamit és te mereven állítod, hogy nem így van, ne haragudj, de én annak a négy embernek hiszek. Semmi érdekük nem volt, hogy nekem ezt mondják.

Patocskai László: De nekem mi érdekem lenne, hogy én azt mondtam volna, amit te állítasz?

Tarkó László: Bármit elhiszek, amit a Szilvi mond. Tartom őt annyira korrektnek, mert semmi érdeke nem fűződik ahhoz, hogy ilyet mondjon rólad vagy ilyen mondatot adjon a te szádba.

Patocskai László: Nem értem én sem, hogy miért találta ki ezt?

Tarkó László: Nem lett rábeszélve, ezt ő magától mondta.

Patocskai László: Nem tudom. Én nem mondok semmit, én nem állítok semmit, én nem szoktam kitalálni semmit sem. Egy biztos, amit mondtam, én azért vállalom a felelősséget, amit pedig nem mondtam ki azért nem vállalom a felelősséget sem itt, sem a bíróságon, sem bárhol.

Tarkó László: Nyugodjál már meg. Nem kell ordítani.

Patocskai László: Én nem ordítok. Tök nyugodt vagyok. Engem nem kell nyugtatni.

Tarkó László: Engem nem fogsz megijeszteni.

Patocskai László: Nem is akarok én senkit megijeszteni.

Kamarás Zsolt: Konkrét probléma felvetése?

Tarkó László: Ez a felvetésem, és ez az egy mondatom még, hogy a két hölgynek elhiszem minden szavát. Ezzel engem egy dologban erősített meg, hogy valóban méltatlan ez az ember arra, amit most tesz és csinál. Kész, ennyi. És én elgondolkoznék rajta és elnézést kérnék, minthogy vádaskodnék, mert a bölcs ember azt teszi, belátja a hibáját.

Patocskai László: A hibát azt be fogom látni.

Kamarás Zsolt: De egyébként nem látod be a hibát.

Tarkó László: Még sosem láttad be mióta én itt vagyok.

Kamarás Zsolt: Beadtatok egy olyan beszámolót, ami nem tartalmazta azokat a részeket, amit a testület szeretett volna. Megspóroltátok az időt, ami elment a fenntartónak, az bejött ide is. Semmi felháborodás nem volt. Oda ez ment, ide is ez jött. Ezek után a testületi ülésen elhangzottak ellenére, az újbóli beszámolóban legalább hét olyan tétel hiányzott, amit kért a testület. Most akkor ez is ok nélküli?

Patocskai László: Nem. Csak nekem az az egy problémám van ezzel, hogy évek óta mindig ugyanaz a beszámoló, ami a fenntartónak is megy.

Kamarás Zsolt: Nézd meg a tavalyi és a 2017. évi beszámolót, hogy vannak benne olyan adatok, amiket a testület ebben a beszámolóban nem látott.

Patocskai László: Mindig az ment a fenntartónak, ami ide is jött.

Kamarás Zsolt: Tehát a 2017. évben nem volt osztályonkénti bontás, azt mondd?

Patocskai László: Hát most ne haragudj, de nem tudom.

Kamarás Zsolt: De én meg tudom. Arra meg én kényes vagyok, hogy ha valamilyen problémát felhozok, akkor annak utána nézek. Valakinek még hozzászólása van-e?

Matastik Pálné dr.: Én csak azon vagyok ledöbbenve, hogy a pedagógusok ingyen ebédelnek. Régóta itt ülök, de sosem került szóba.

Kamarás Zsolt: De állítólag képviselő úr szerint ez itt téma volt.

Matastik Pálné dr.: Nekem mindig mindenért fizetnem kell. Fizetnem kell az Algopyrinért, fel kell íratnom Doktor Úrral és fizetnem kell érte a saját patikámban. Ezt egyébként ellenőrzik. Én ezen vagyok ledöbbenve.

Patocskai László: Fizetünk is 3,5 millió forintot havonta.

Kamarás Zsolt: Nem te fizetsz, az állam fizet Laci. Egy fillért nem fizet a Baptista Egyházközség, egy az egyben megkapja normatívaként azt a számlaösszeget, amit te leszámlázol. Egy az egyben megkapja, mert ez a költségvetési törvény. Ha neked mást mondanak, akkor hazudnak.

Patocskai László: Nem tudom, de x éve nem sikerül megkapni a Baptistáknak.

Kamarás Zsolt: Úgy kell csinálni a munkát, hogy adminisztratív probléma ne legyen.

Patocskai László: Attól függetlenül az intézmény maga az kifizeti ezt az összeget.

Kamarás Zsolt: Hát még jó hogy kifizeti, hát olyan szolgáltatást vesz igénybe, aminek az ellentételezéseként normatív támogatásban részesül a Kincstártól.

Patocskai László: Levontam a konzekvenciát, egyetlenegy pedagógus sem fog ingyen enni, amennyiben valamelyik úgy gondolja, hogy enni szeretne, akkor az bejön ide és igényel ebédet.

Kamarás Zsolt: Ez pontosan így működhet.

Patocskai László: Az asztal leszedésről csak annyit, hogy szó nincs arról, hogy a konyhások lassan szedik le az asztalt.

Kamarás Zsolt: Sehol a világon nem szedik le, önkiszolgáló van egyébként mindenhol.

Patocskai László: Azért kérdeztem meg, mert a tanárnők, tanítónők hordják ki a leveses tálat, hogy kell-e nekünk a Doktor Úrhoz fordulni, hogy ezt a minimum egészségügyi könyvet megszerezzük?

Kamarás Zsolt: Ha étteremben eszel, nem kell egészségügyi könyv hozzá.

Patocskai László: De én a közétkeztetésről beszélek.

Vankóné Jekli Anikó: De önkiszolgáló van.

Kamarás Zsolt: Még egyszer mondom, az is közétkeztetés, hogy bemész, kihozzák neked a tányért, ahhoz neked nem kell egészségügyi könyv.

Patocskai László: Azért mondom, mert az óvodában kell.

Kamarás Zsolt: Szerintem ott is csak a tálaló konyha miatt kell. Az szintén egy zárt terület, azért kell, mert ott zárt területen dolgoznak az ott lévők.

Dr. Katona Gábor: Mi a kérdés az egészségügyi kiskönyvvel? Minden konyhasnak van.

Szatlóczi Krisztina: Nem nekünk, hanem a tanároknak, akik kiszolgálják a gyerekeket a levessel.

Vankóné Jekli Anikó: Arról van szó, hogy a konyhás kiteszi a pultra a levest, a pedagógus azt oda viszi a gyerekeknek, viszont a pedagógus nem lép be a tálaló konyhába. Egészségügyi könyvre nincs szükség.

Dr. Katona Gábor: Ilyen esetben nem kell.

Vankóné Jekli Anikó: Az óvodában viszont az óvónők, dajka nénik tálalnak ki, ők a tálaló konyhából dolgoznak.

Patocskai László: Megakartam csak kérdezni. Ha nem kell, akkor kész, oké, tudomásul vettem.

Dr. Katona Gábor: Ha már szót kaptam, hagy mondjam el, hogy 2006 óta vagyok tagja a testületnek, velem is voltak problémák, de valamiért feszültség van itt és én ennek az időpontját nem novemberre tenném, hanem augusztusra. Nem is olyan szívesen jövök már én sem, mint régebben. A feszültség az mindig köréd csoportosult. De hogy konkrétan a tárgynál maradjunk, én pedagógus gyerek vagyok, a szüleim pedagógusok voltak, ez nekem inkább hátrányt jelentett, nem, hogy ők ingyen kaptak volna kaját. Velünk nem kivételezték, pont ellenkezőleg, nehogy már pedagógus gyerekként finomabbat kapjak vagy többet. Hát, hogy ezt most a rendszerváltás okozta vagy nem, azt nem tudom. Én ezt most hallottam először és ez egy kicsit engem megdöbbentett. Az, hogy ami elhangzott a beszédéről, „hogy meddig akarnak itt dolgozni a konyhás lányok” ezt is most hallom először.

Patocskai László: Én is.

Dr. Katona Gábor: Nem tudom, hogy nekik miért állna érdekükbe bármit is mondani. Formális logikai szempontból hihetőbb, hogy ezt mondtad, egyébként ehhez nem kell sem elmebetegség, sem skizofrénia, a nárcizmusnak is van egy ilyen vonása, hogy nem emlékszünk arra, amit mondtunk. Tehát nem szívesen jövök testületi ülésre, ha ez a feszültség megmarad. Az előző ciklusban én úgy búcsúztam, hogy egy hajót csak akkor van jogunk megfűrni, ha az a miénk és egyedül ülünk benne. Ez a hajó meg haladna és nem kellene fűrni. JGH. A jelen gazdasági helyzetet rövidítettem le. Ennyi.

Csomor Gábor: Két felvetés volt idáig a testületi ülésen, ha ez az étkeztetés idáig így működött, akkor nagyon rosszul működött. Most lehet róla beszélni, de már tenni nem tudunk ellene tenni semmit. Én pedig kérem Polgármester Urat, hogy az elrendelés időpontjától ez csak úgy működjön, hogy aki fizet, az kap étkezést. Az első felvetésre pedig azt mondom, hogy senkinek nincs joga ilyet mondani, még a Polgármester Úrnak, mint munkáltatónak sem, nem hogy bármelyikünknek. Ha ez a dolog elhangzott, akkor sajnálom is. Ezekről az emberektől pont nem ezt várná a másik ember. Köszönöm ennyit szerettem volna.

Tarkó László: Én még annyit szeretnék hozzátenni a dologhoz, hogy szeretném kérni, hogy ezek után a konyhások kapják meg azt a tiszteletet, ami nekik jár.

Kamarás Zsolt: Azt nem tudod kikövetelni. Amit otthon tanult az ember, az jön ki.

Tarkó László: Amilyen irányítást kap az első számú vezetőjétől egy beosztott, abba azért lehet kapaszkodni. Nem gondolom azt, hogy ha valamelyik emberemnek mondok valamit, hogy az azért nagyjából ne abba az irányba menjen. Ha a pedagógus olyan útmutatást kap az első számú vezetőjétől, hogy tiszteletet adjon mindenkinek, akkor ott mozdulni kell a dolognak. Ebből most nehogy az legyen, hogy még inkább verbálisan fogunk a konyhásokkal viselkedni és kialakítunk egy lehetetlen helyzetet és akkor azt mondják, hogy tényleg elmegyünk, mert ezt már nem tűrjük. Azért ebben kapjunk már garanciát az Intézményvezető Úrtól, hogy ez nem fog bekövetkezni. Köszönöm szépen!

Sajóné Karnok Szilvia: Bocsánat egy mondatot szeretnék még címezni, ha lehet, ezt Lacinak címezném legfőképpen. Én azért sajnálom azt, hogy mióta én ide kerültem az Élelmezésvezetői beosztásba, azóta sok probléma volt közöttünk. Korábban mindig jó viszony volt közöttünk és ez a munkám miatt megromlott, mert ragaszkodok elvekhez, egyrészt az emberi elveimhez, másrészt ahhoz, amit tanultam. Arra kérek, hogy gondold már át, hogy miket beszéltünk, hogy mit érthettem félre, mert ezt én így hallottam, hogy ezt mondtad.

Patocskai László: Nem tudom, hogy mit értettél félre. De én ilyet nem mondtam neked.

Sajóné Karnok Szilvia: Jó, gondolom, hogy megdőlt ez a híd közöttünk. Nagyon sajnálom.

Patocskai László: Én is, mert úgy gondolom, hogy bármilyen problémánk volt, azt meg lehetett beszélni.

Kamarás Zsolt: Jó, zárjuk le ezt a vitát.

(Sajóné Karnok Szilvia és Szatlóczi Krisztina távozik a képviselő-testületi ülésről.)

Kamarás Zsolt: A konklúzió amit ebből le lehet vonni, az az, hogy én utasítottam az Élelmezésvezető Asszonyt, hogy ez a kaja osztás innentől megszűnt. Nem tudom, hogy mi a megállapodás az iskola és a konyha között, hogy mikor kell lejelenteni a hiányzót.

Patocskai László: 10 óráig.

Kamarás Zsolt: Az kizárt dolog, hogy az nap 10 óráig kell.

Patocskai László: Az a következő napra vonatkozik.

Kamarás Zsolt: Jah.

Patocskai László: Az előző nap 10 óráig kell.

Kamarás Zsolt: Ki lehet értesíteni a szülőt, hogy elviheti a gyerek ételét. Ez az egyik konklúzió, nem is konklúzió, hanem inkább vélemény. Csatlakozva -tekintettel arra, hogy ez elhangzott a Laci oldaláról a múltkor, a Doktor Úr oldaláról most- képviselő társaimhoz valóban augusztus óta göngyölödik ez a történet. Te akkor megsértődöttél, nem kaptad meg a várt elismerést, ezért mondtál le a bizottsági helyedről, illetve a munkádról, talán még az eskü szövegével ellentétesen is. Az eskü szövegében ugyanis az szerepel, hogy a település érdekeit szolgálva, az, hogy te lemondnál nem hiszem, hogy a település érdekeit szolgálná. Innentől kezdve te a saját magad érdekeit nézed, nem a település érdekeit. Te Polgármester akarsz lenni Laci, te mindent alá rendelsz ennek. Ez eléggé bicskanyitogató.

Patocskai László: Nem akarok Polgármester lenni, még képviselő sem.

Kamarás Zsolt: Nem ezek jönnek elő, sajnos. Feláldozod azt a csapatmunkát, amire én kértelek fel. Egy csapatban való együtt munkálkodásra a település érdekében. Te úgy gondoltad, hogy nem szeretnél ennek a csapatnak a részese lenni valamiért, ezt én meg nem mondom, hogy miért. Nyilvánvalóan a továbbiakban ehhez tartom magamat.

Patocskai László: Akkor reagálok rá, ha már így meg lettem szólítva. Az augusztusi témát nem megfelelően éltem meg. Ez igaz. Akkor kerestelek meg téged, polgármestert, hogy ha úgy érzi a testület, hogy nem dolgozok a faluért annyit, hogy kapjam, akkor úgy döntöttem, hogy nem csinálom tovább és lemondok. Azt mondtad, hogy nem szeretnéd, ha lemondanék a képviselőségről.

Kamarás Zsolt: Nem. Nem. Nem. Ez nem így volt. Szóba sem hoztad, hogy te lemondasz a képviselőségről.

Patocskai László: Mondtam, hogy mindenről le fogok mondani.

Kamarás Zsolt: Nem. Dehogyan. A Bizottsági tagságodról mondtál le, ezután azt mondtad, hogy mivel én kértelek fel és az az ötszáz valahány ember támogat, így a képviselőségről nem mondasz le. Ez hangzott el, nem az, hogy te mindenről lemondasz. Olyan emlékképek ezek nálad, mint a Szilvivel való beszélgetés. Egyoldalúan tudsz mindig emlékezni.

Patocskai László: Ezt a témát én már teljesen elengedtem, én már ezzel nem foglalkoztam azóta sem, egyszer sem. Talán itt Lacinak mondtam, itt valamelyik testületi ülésre várakozás előtt, hogy jön nem sokára már a választás. Vége lesz a dolognak, nem kell majd senkinek sem azzal foglalkoznia, hogy én mit mondok, meg hogy gondolkozom. Ezzel már tényleg tele volt a hócipóm, hogy itt mindenki azzal foglalkozott, hogy én mit mondtam. Valakinek a valakije hallotta és az tovább adta. Ha én valamit csinállok, akkor arra biztosan tudom mondani, hogy azért én vállalom is a felelősséget. Ha valamit nem csinállok meg, azért soha nem fogom elvállalni a felelősséget, akárhogy javasolják, vagy akárhogy szeretnék egyesek. Nem. Sőt azt is mondtam pont a mai napon Lacinak, hogy már nem nagyon szívesen

jövök ide be, mert már a gyomrom igazából már összeáll. De én már végig csinálom ezt az egészet, én azt ilyenkor soha nem szoktam mondani, hogy ki mit mond. Amit én mondok, azt csak én mondom, amit más mond, azzal én nem szoktam foglalkozni. De az tény, hogy akkor is azt érzem, amit az előbb mondtam, hogy itt most több minden ki lett rám hegyezve. Még nem tudom, hogy miért, biztos majd egyszer megfogom tudni.

Kamarás Zsolt: Nevesítsd már azt a több mindent. A beszámolón meg ezen kívül.

Patocskai László: A védőnőt utasítom, a doktort utasítom.

Kamarás Zsolt: Hát ezek tényszerű megállapítások.

Patocskai László: Az, hogy én megkértem valakit, hogy segítsen már abban, hogy nézze már át a gyerekek fejét, hogy van e benne tetű, ennyi történt.

Kamarás Zsolt: Majd mikor azonnal nem reagált, elkezd hívogatni az iskola titkárnő, nyilvánvalóan a te utasításodra. Ez bizonyosodott be a múltkor, Doktor Úr elmondta. Szerintem magyarul, közérthető mondatokban.

Patocskai László: Jó, persze. Tiszta sor, én ezt tudomásul vettem. Ezeket a dolgokat mindet tudomásul vettem, majd fogok benne lépni.

Dr. Katona Gábor: Ez is egy érdekes reakció.

Patocskai László: Most mit kellene csinálnom?

Tarkó László: Laci, ha ezeket a dolgokat a másik fél így éli meg.

Dr. Katona Gábor: Ez megint egy olyan fenyegetett kifejezés volt. Az a probléma Laci, hogy te megosztó személyiség vagy.

Kamarás Zsolt: Mindannyian azok vagyunk, én is az vagyok.

Patocskai László: De most Gábor, mit kellene mondanom. Azt mondtam tudomásul vettem és lépek benne, ebben most mi volt a fenyegetés? Mit kellett volna mondanom? Ne érezd magad fenyegetve.

Dr. Katona Gábor: Én nem érzem.

Patocskai László: Hát akkor nem értem. Tudomásul vettem, intézkedek, ez így jobb?

Tarkó László: Figyelj, itt három perccel ezelőtt ugyanaz megismétlődött, amiről én beszéltem. Elkezdett Polgármester mondani valamit és rögtön azt mondtad, hogy nem így van. Rögtön nem emlékeztél arra, hogy kettőtök között milyen beszélgetés folyt le. Mi érdeke van a Polgármesternek mást mondani?

Patocskai László: Semmi.

Tarkó László: Tehát erről beszéltem az előbb, nem gondolod végig, hogy valami nincs rendben?

Patocskai László: De végig gondoltam. Valami nincs rendben.

Tarkó László: Komolyan mondom nem értem, hogy miért kell az ellenséget látni bennünk.

Patocskai László: Tudomásul vettem.

Tarkó László: Ráadásul miért mondd azt állandóan, hogy az én kezemben van a testület? Mond már meg Laci, miért mondasz ilyeneket? Ez sem igaz?

Patocskai László: Ez biztos, hogy igaz.

Tarkó László: De miért mondasz ilyeneket?

Patocskai László: Azért, mert amikor én itt a legelején képviselő tag lettem, akkor ott ültünk nálad a TÉESZ-ben.

Tarkó László: Az 2006-ban volt egy helyzetben. Kész.

Patocskai László: Így van.

Tarkó László: Azóta már csak Pannika van itt ebben a testületben, meg te. Akkor volt egy helyzet, azóta barátom a polgármester.

Patocskai László: Örülök neki.

Tarkó László: Ellenfelek voltunk, nem ellenségek. Akkor egy helyzetet meg kellett oldani. Azt mind a ketten megéltük, tisztáztuk.

Patocskai László: Most is azt mondom, hogy igenis, amit te úgy gondolsz, akkor azt szavazza a testület. Most is ezt mondom.

Tarkó László: Akkor én lemondok.

Patocskai László: Miért kell lemondani? Nem így van?

Tarkó László: Szerintem nem. Szerintem azt szavazza meg a testület, ami a józan gondolkodása szerint normális és lehet, hogy egyébként én normális dolgokat mondok.

Patocskai László: Akkor ennyi.

Kamarás Zsolt: Akkor, ha te az előbbi véleményed mellett kiállsz, akkor engem mivel fog?

Patocskai László: Téged mivel fog? Nem tudom.

Kamarás Zsolt: De valamivel fognia kell, ha azt mondd, hogy az ő kezében van mindenki. Erre vagyok kíváncsi, hogy engem például mivel fog?

Patocskai László: Nem tudom. Semmivel.

Tarkó László: De akkor miért mondasz ilyet Laci?

Patocskai László: Nem, én nem ezt mondtam.

Tarkó László: Zsebemben van a testület.

Patocskai László: Hát ilyet nem mondtam.

Matastik Pálné dr.: Nekem mondtál Laci.

Patocskai László: Azt, hogy zsebemben van a testület, ilyet nem mondtam.

Kamarás Zsolt: Kezében.

Patocskai László: Igen, azt mondtam.

Tarkó László: Mondtál te mást is, csak azt én nem akarom ide mondani. Miért kell ilyet mondani? Mi értelme van ennek?

Patocskai László: Mert ezt éreztem.

Tarkó László: Akkor miért nem mondod nekem.

Patocskai László: Neked mondtam.

Kamarás Zsolt: A konyha személyzete megkapta a megfelelő utasítást. Jó. Az ülést bezárom, köszönöm a részvételt.

K.m.f.

Kamarás Zsolt
polgármester

Szabó Szilvia
Szabó Szilvia
Jegyzőkönyvvezető

Vankóné Jekli Anikó
jegyző